

Partio

Tutkielma
Juha Louhiranta
Lauritsalan koulu
4.4.2002

Sisällys:

1. Johdanto
2. Historia
 - 2.2. Baden-Powell
 - 2.3. Suomen partiotoiminnan historia
3. Ikäkausiryhmät
 - 3.1. Sudenpennut
 - 3.2. Vartiolaiset
 - 3.3 Vaeltajat
4. Järjestöt
 - 4.1 Maailmanjärjestöt
 - 4.1.1 WAGGS
 - 4.1.2 WOSM
 - 4.2 Suomen Partiolaiset ry
 - 4.3 Partiopiirit
 - 4.4 Lippukunnat
5. Partiotavat
 - 5.1 Tervehdykset
 - 5.2 Partiopuku ja -merkit
 - 5.3 Juhlapäivät
6. Yhteenveto

Lähdeluettelo

Liitteet

1. Johdanto

Aiheen valinta ei tuottanut oikeastaan minkäänlaista vaikeutta, koska itse harrastan partiota ja siitä on jonkin verran taustatietoa ja tietoa varmasti löytyy jos jaksaa etsiä.

Partio tuo ihmisille yleensä mieleen kilttejä poikia tai tyttöjä, jotka taluttavat mummoja kadun yli tai ovat muuten vaan ahkeria ja reippaita nuoria. Aika harva partiolainen kumminkaan auttaa mummoja kadun yli niin kuin kaikissa sarja- ja elokuvissa näkee. Itse en ainakaan ole auttanut, mutta kyllä auttaisin, jos apua tarvittaisiin. Kauhean monella ei myöskään ole tuhansia mitaleja ja taitomerkkejä niin kuin Tupulla, Hupulla ja Lupulla on.

Partio on jotain aivan erilaista jos vertaa sitä vaikka muihin harrastuksiin. Siinä oppii yleensä aika paljon asioita, joita saattaa tarvita ihan normaalissa elämässä. Vaikka nuotion sytyttäminen, ensiapu, solmuja ja kaikkea muuta hyödyllistä.

Partio on vain jotain mitä on vaikea saada sanoiksi. Se on jotain suurta. Se on elämäntapa.

Olen tässä tutkielmassa ainakin yrittänyt kertoa tärkeimpiä asioita partiosta. Sen hyvin hienosta historiasta. Suomen kohdalla historia on hyvin tapahtumarikas. Tutkielmassa kerron myös ikäkausiryhmistä, järjestöistä, partiopuvusta, partiotavoista ja tervehdyksistä.

Juha Louhiranta

2. Historia

2.2 Baden-Powell

Monet partiolaiset tuntevat kyseisen henkilön lyhenteelle B-P, mutta harva varmaan tietää kuka hän on? B-P eli Robert Stephenson Smyth Baden-Powell syntyi vuonna 1875 Lontoolaiseen suurperheeseen. Tuskin kukaan silloin saattoi kuvitella, että poika aateloitaisiin myöhemmin Gilwellin lordiksi. Erätaidot hän oppi jo lapsena kierrellessään metsiä ja meriä ja hänen liityttyä armeijaan ne vaan paranivat.

Työssään upseerina hän palveli useissa Englannin siirtomaissa. Nuorena luutnanttina hän sai komennuksen Afganistaniin. Siellä B-P sai tehtävän järjestää viihdykettä sotilaille. Hän teki esityksen, jossa oli lauluja ja sketsejä. Esityksen puoliajalla paikalle saapui ikääntynyt viiksekäs kenraali. Kaikki pomppasivat ylös, kukaan ei ollut ennen tavannut kenraalia. Kenraali kehotti hyväntuulisena sotilaita istumaan. Kenraalille tarjottiin paikkaa eturivissä, mutta hän vastasi: "Ehei, olen tullut auttamaan poikia viihdytystoiminnassa." Kun kenraali oli astunut lavalle, hän alkoi laulaa. Vasta silloin yleisö huomasi, että "kenraali" olikin B-P. Kaikki puhkesivat runsaisiin suosionosoituksiin. Tämän jälkeen B-P järjesti useita esityksiä sotilasuransa aikana. Myöhemmin hän toi kertyneet kokemukset partioleirien ja -retkien iltanuotioihin.

Sitten, kun B-P oli ylennetty kapteeniksi, niin hänet siirrettiin rykmenttinsä mukana Etelä-Afrikkaan tutkimaan ja kartoittamaan lohikäärmevuoristo. Tämä oli 300 kilometriä pitkä vuorijono vaikeakulkuista maastoa, jonka korkeimmat huiput olivat 3600 metrin korkeudessa. B-P kiersi aluetta sanomalehtimieheksi naamioituneena piirtäen ja kartoittaen aluetta. B-P pääsi matkallaan tutustumaan erääseen zulukylään. Siellä hän pääsi seuraamaan alkuasukkaiden miehuuskoetta, jossa 15-vuotiaat pojat karkotettiin viidakoon valkoisiksi maalattuina. Viidakossa pojat joutuivat selviytymään omin avuin niin kauan, että valkoinen maali oli kulunut pois. Suurin piirtein kuukauden päästä pojat saivat palata takaisin kylään, jossa heidät otettiin juhlallisesti vastaan ja heidät julistettiin satureiksi. B-P:n mielestä alkuasukkaat ymmärsivät mieheksi kasvamisen merkityksen, vaikka koe olikin aika julma.

Vuonna 1899 alkoi buurisota ja se loppui 1902. Juuri ennen sodan alkua Baden-Powell oli julkaissut pienen tiedustelu- ja eräinkäyntioppaan nimeltä *Aids to Scouting*. Teos alkoi kiinnostaa siviilejä, etenkin poikia. B-P oli ylennetty everstiksi.

Baden-Powell sai komennuksen Mafekingiin pieneen 300 hengen kaupunkiin. Mukanaan hänellä oli 700 sotilasta. Sodan alkaessa he joutuivat 9000 buurin piirittämäksi ja sodan edetessä B-P:n joukot vähenivät niin paljon, että hän joutui käyttämään nuoria poikia lähetteinä, koska sotilaita tarvittiin muualla. B-P pani merkille sen, miten

rohkeasti ja tunnollisesti pojat hoitivat hommansa. Mafekingissä joukot kestivät, kunnes Englannin joukot saatiin apuun.

Vuonna 1904 Baden-Powell oli ottamassa vastaan sotilaallisen poikajärjestön Boys Brigaten paraattia tämän 21-vuotiskatselmuksessa Yorhillin harjoituskentällä Lontoossa. Eräs skottilainen kauppias oli perustanut poikien prikaatin vuonna 1883. Kauppias William Smith oli luutnantti Lanarkin 1. vapaaehtoisessa kiväärikomppaniassa. Hän oli myös omistautunut pyhäkoulun opettaja. *Glasgow Weekly Herald* niminen lehti kirjoitti hänestä seuraavasti: "Huomatessaan, että jotkut pyhäkouluun käyneistä likaisista, kurittomista lapsista olivat täysin tavallisten kurinpitokeinojen ulottumattomissa luutnantti Smith tuli ajatelleeksi tehdä lapsista pieniä sotilaita. Hän hankki heille univormut ylle ja kiväärit selkään. Tulos oli niin hyvä ja muutos asenteissa, tavoissa ja kurissa niin huomattavaa, että luutnantti Smithin esimerkkiä seurattiin lähellä ja kaukana." Järjestö oli menestynyt Isossa-Britanniassa ja sen ulkopuolellakin hyvin. 21 vuoden jälkeen jäseniä oli pelkästään Britanniassa 5400. Tarkastus oli vaikuttava esitys. Seitsemäntuhatta poikaa suoritti ohjelman yli yhdentoistatuhannen katsojan edessä. Esitys teki vaikutuksen myös Baden-Powelliiin. Hän oli yllättynyt siitä, että tuhannet pojat opettelivat vapaaehtoisesti heitä kiinnostavia asioita, ja sadat aikuiset olivat valmiita uhraamaan aikaansa heidän tähdensä. B-P:tä kiusasi ohjelmassa kuitenkin sen sotilaallisuus. Poikien marssittua Baden-Powell kääntyikin Smithin puoleen, onnitteli häntä esityksestä ja lisäsi kiusoittelevasti, että prikaatissa on liian vähän poikia. Jos koulutukseen saataisiin lisää vaihtelevuutta ja kiinnostavuutta, siihen liittyisi kymmenkertainen määrä poikia. Smith ilmoitti olevansa asiasta aivan samaa mieltä ja ehdotti, että B-P alkaisi kehittää "kiinnostavampaa ja vaihtelevampaa" ohjelmaa B-P:n kirjan pohjalta. Hän ehdotti myös, että pojillekin voisi kirjoittaa oman version kirjasta.

Baden-Powell alkoi kehittää omaa kasvatustajärjestelmää hänen ennen sotaa julkaiseman tiedusteluoppaan, Setonin ajatusten ja poikaprikaatien ohjelman perusteella. Siihen hän lisäili vielä aikakauden uusimpia ajatuksia. B-P päätti kokeilla partiopoikas suunnitelmaansa käytännössä ennen kuin hioisi sen loppuun. Koska yksi tärkeimmistä asioista oli ulkoilmaelämä, ainoa tapa kokeilla tätä oli lähteä poikien kanssa leirille. Ongelmana tahtoi vain olla leiripaikan löytäminen. Jos leiriä ei järjestettäisi hankalapääsuisessä paikassa, niin lehtimiehet eivät jättäisi häntä rauhaan Mafekingin tuoman kuuluisuuden takia. Ainoaksi sopivaksi paikaksi B-P keksi aution saaren. Eräs Baden-Powellin tuttu sattui omistamaan Brownsean saaren, joka oli juuri oikea hänen tarkoituksiinsa. Ihanteellisen maaston lisäksi saarella oli erittäin värikäs historia. Saari oli aikoinaan ollut niin roomalaisten kuin viikinkienkin tukikohtana. Se oli ollut myös merirosvojen ja salakuljettajien ahkerassa käytössä. Myöhemmin saarelle oli noussut linnoitus puolustamaan Poolen satamaa. Linna oli palanut useamman kerran ja vaihtanut omistajaakin aika useasti. Palaneen linnan tilalle

oli aina kohonnut uusi, entistäkin mahtavampi linna. Se oli siirtynyt van Raalten perheelle vuonna 1901. Kun B-P oli löytänyt paikan hän lähetti leirikutsut 21:lle pojalle ja heidän perheilleen. Pojat hän valitsi eri yhteiskuntaluokista, jotta näkisi kuinka partio-ohjelma toimisi eri ympäristöissä kasvaneissa pojissa. Kirjeissä Baden-Powell kertoi päiväohjelman ja vakuutti vanhemmille, että leirillä pidettäisiin huolta terveellisestä ruoasta, keittämisestä ja puhtaudesta. Samalla hän kehotti poikia opettelemaan kolme solmua: merimiessolmun, jalussolmun ja siansorkkan. Mukaan hän liitti vielä mallipiirustukset.

Leiri oli valmiina 29.7.1907, jolloin B-P, eräs hänen tuttavansa ja osa Lontoossa asuvista leiriläisistä saapuivat Brownsean saarelle. Leiri alkoi 1.8.1907 ja päättyi 8.8.1907. Leiriläisiä saapui yhteensä 22, koska saatuaan vastaukset kutsukirjeisiinsä Baden-Powell päätti vielä ottaa edesmenneen veljensä pojan mukaan leirille. Koska vartiojärjestelmä oli yksi leirin tärkeä kulmakivi, B-P jakoi pojat neljään vartioon: kuovit, korpit, sudet ja härät. Jokaisesta vartiosta B-P nimitti yhden vartiojohtajaksi. Vartiojärjestelmä toimi leirillä yli B-P:n odotusten. Harjoitusten, leikkien ja kilpailujen avulla opeteltiin mm. leiri- ja erätaitoja, havainnointia ja hengenpelastusta. B-P kirjoitti leirin jälkeen: "Menestyksemme salaisuus oli leiriläisten jako viiden pojan vartioihin, joita pojat itse johtivat. Jokainen vartiojohtaja sai ottaa itse vastuun vartiinsa käytöksestä niin leirillä kuin maastossakin. Vartio teki työtä ja leikki. Pojat velvoitettiin kunnia-asianaan suorittamaan tehtävänsä. Vastuuntunto, kurinalaisuus ja asenteet saatiin siis kerralla istutettua poikiin ja näin varmistettiin koko lippukunnan suotuisa kehitys."

Baden-Powell itse oli tyytyväinen leiriinsä. Se oli osoittanut partiojärjestelmän toimivuutta. Nyt Baden-Powell tiesi leirielämän ja ulkoilmaharrastuksen kiinnostavan poikia. Muutama päivä leirin jälkeen B-P alkoi saada kirjeitä leiriläisiltä sekä heidän vanhemmiltaan. Pojat olivat innostuneita ja kiinnostuneita. Vanhemmiltakin oli tullut pelkkää positiivista palautetta. Osa oli jopa liittänyt kirjeen mukaan ylimääräisen punnan setelin. Leirimaksu oli ollut punta, mutta se ei kumminkaan riittänyt korvaamaan kaikkia leiriviikon kuluja ja leiri tuottikin tappiota, mutta partioliike oli syntynyt.

B-P:n kirjoittama "Scouting for Boys" (kuva kirjasta liite 2) ilmestyi kuutena viikkosena vuonna 1908. Kirjan suosio ylitti ennakko-odotukset. Alun perin kirja oli tarkoitettu jo olemassa oleville poikajärjestöille, mutta partioinnostus alkoi levitä muuallekin. Puolitoista vuotta myöhemmin perustettiin ensimmäinen virallinen partioorganisaatio The Boy Scouting Association. Samana vuonna partio toiminta alkoi levitä myös Ison-Britannian ulkopuolelle. Tytötkin tulivat mukaan toimintaan ja saivat oman ohjelman. Englantiin perustettiin ensimmäinen partiotyttöosasto vuonna 1910. Osaston johtajana toimi B-P:n sisar Agnes Baden-Powell ja myöhemmin myös B-P:n vaimo Olave

tuli mukaan partiotoimintaan. Hänestä tulikin 1930 koko maailman partiotyttöjen ylijohtaja samalla, kun B-P oli poikien ylijohtajana. Kuva Baden-Powellista liite 1.

2.3 Suomen partiotoiminnan historia

Suomessa oli otollinen aika partioliikkeen leviämislle ja kehittymislle. Maassamme oli eletty 90 rauhallisen kehityksen, voimakkaan rakentamisen ja kansallisen heräämisen vuotta. Kansakoulu oli aloittanut toimintansa ja pyhäkoulu valloitti varhaisnuorisoa. Nuorten Miesten Kristillinen Yhdistys eli NMKY oli perustettu vuonna 1889. Nuorisoseurat olivat aloittaneet toimintansa ja samaan aikaan perustettiin maassamme urheiluseuroja ja ensimmäiset urheiluliitot.

Vuonna 1898 tuli maahamme vihamielinen mies, Bobrikoff, kenraalikuvernööriksi. Seuraavana vuonna julkistettiin helmikuun manifesti, joka oli alku Suomen venäläistämislle.

Sortovuodet aiheuttivat ihmisissä liikettä kaikissa kansallista olemassaoloa edistävissä asioissa, myös nuorisossa. Vastalauseena Eugen Schauman ampui Bobrikoffin ja itsensä 16.6.1904.

Marraskuussa 1905 oli suurlakko, koko kansan mielenilmaisu. Vuonna 1906 saatiin yksikamarinen eduskunta ja yleinen äänioikeus. Elettiin voimakasta kehityksen kautta.

Vuoden 1910 aikana alkoi suomalaisiin lehtiin ilmestyä kirjoituksia Englannissa nopeasti leviävistä Boy scout-liikkeestä, jonka perustaja kenraali Robert Baden-Powell (B-P) oli suomalaisillekin tuttu vuosisadan vaihteen buurisodan juhlittuna sankarina. Ruotsista saatujen vaikutteiden pohjalta alkoi Suomeen syntyä, osin toisistaan tietämättä, Boy scout-yhdistyksiä ja -seuroja. Näistä alun järjestöistä ja seuroista ei ole säilynyt paljoakaan kirjoitettua tietoa, mutta partiotoimintaa tiedetään olleen ainakin Maarianhaminassa, Loviisassa, Helsingissä, Huopalahdessa, Porvoossa, Raumalla, Tampereella, Turussa, Vaasassa, Viipurissa, Tammisaaressa ja Kotkassa. Yhdistykset ja seurat laativat itse merkkinsä, lupauksensa, asusteensa ja toimintamuotonsa.

Vuonna 1910 ilmestyi Ruotsissa B-P:n partio-opas "Scouting for Boys" ruotsiksi ja sitä alettiin käyttää englanninkielisen rinnalla. Vuonna 1911 kyseinen kirja "Scouting for Boys" ilmestyi suomeksi kirjoitettuna nimellä "Partiopoijat". Kirjan ilmestyttyä se vakiinnutti Suomen kieleen sanan partiolainen, joka syrjäytti vähitellen muut ehdotukset kuten: Toimenpoika, ritaripoika, boyscoutti, reippailija ja kivekäs.

Partion alkuaikoina toiminta tapahtui yleensä koulujen yhteydessä. Opettajat toimivat ohjaajina ja ensimmäisten lippukuntien perustajina. Koulu tarjosi oivalliset tilat kokouksiin.

Vernerer Louhivuoresta on sanottu, että hän merkitsi maamme partioliikkeelle yhtä paljon kuin Baden-Powell merkitsi maailman partioliikkeelle. Vernereristä tuli 1910 NMKY:n poikatyön sihteeri. Hän oli tutustunut ruotsinkieliseen "Scouting for Boys" kirjaan ja päätenyt ajatukseen: "Minunkin on ryhdyttävä tähän työhön." Partiolaisten puvuksi Louhivuori suunnitteli "sinistä ryssänpaitaa vihreine reunanauhoineen ja kudottua tupsumyssyä päähineeksi". - NMKY oli jo silloin sininen.

Partioliikkeen syntymisen aikoihin maassamme oli ns. toinen sortokausi. Venäjän tsaarin edustajana Suomessa toimiva kenraalikuvernööri F. A. Seyn määräsi 22.9.1911 partiotoiminnan lakkautettavaksi koko suuruhtinaskunnassa, koska hän pelkäsi sen valmistavan poikia sotilaallisia tehtäviä varten ja pyrkivän erottamaan Suomen Venäjästä. Partiolaiset sauvoineen poistuivat katukuvasta ja maanteiltä, mutta ei partiotoiminta siihen kuitenkaan loppunut. Suurin osa eli noin 7 000 partiolaista noudatti käskyä, mutta rohkeimmat jatkoivat toimintaa maan alla tai naamioivat partiotoimintansa urheiluksi. Näin partiotoiminta ei edistynyt, eikä levinnyt, mutta pysyi silti hengissä.

Maaliskuun vallankumous Venäjällä 1917 ja sitä seuranneet vapaammat olot Suomessa toivat partiolaiset jälleen päivänvaloon. Uusia lippukuntia perustettiin jälleen oma-aloitteisesti.

Suomessa oli jo monia vuosia valmisteltu maan erottamista Venäjästä ja vuoden lopulla 6.12.1917 Svinhufvudin senaatti julisti maamme itsenäiseksi.

Jo toukokuussa 1917 perustettiin valtakunnallinen Suomen Partioliiitto - Finlands Scoutförbund. Kieliriidat ja erilaiset näkemykset partioideologiasta veivät nopeasti pohjan yhteiseltä keskusliitolta. Partioliiitto jakaantui kolmeen osaan vuonna 1919: suomenkieliseen, ruotsinkieliseen ja kaksikieliseen liittoon. Ei liitto kuitenkaan ollut aivan pieleen mennyt. Sillä oli saatu yhdistettyä ennen erillään olleet lippukunnat, jotka nyt olivat jakaantuneet kolmeen osaan. Oli myös saatu yhteiset merkit, luokkavaatimukset ja taitomerkit. Myös useita partiolehtiä alkoi ilmestyä. Seuraavalla vuosikymmenellä hajaannus lisääntyi tyttöpartioiminnan erotessa jokaisessa liitossa omaksi tyttöliitoksi tai -osastoksi. Näin partiotoiminnalle muodostui peräti kuusi erillistä keskusliittoa.

Valtionhoitajan tehtävästä luopunut kenraali Mannerheim kutsuttiin ensimmäiseksi kunniapartiolaiseksi 16.8.1919. Myös presidentti P. E. Svinhufvud kutsuttiin kunniapartiolaiseksi vuonna 1931.

Sisällissodan aikana vuonna 1918 partiot toiminta kärsi takaiskun. Liike pysyi sodan ulkopuolella ja sitoutumattomana. Sen kielteinen suhtautuminen sotaan ajoi osan pojista pois. Jäsenmäärä lähti näin laskuun.

Vuoteen 1925 asti jäsenmäärä pysyi hyvin alhaisena, jolloin se lähti huimaan nousuun. Vuoteen 1930 mennessä jäsenmäärä oli lähes kolminkertaistunut. Parhaimmillaan kasvu oli 25% vuodessa. Kasvun alkaessa Suomen Partioliiitto aloitti partio-ohjaajien palkkaamisen. Nämä kiertelivät ympäri Suomea ohjaten, kouluttaen ja tarkastaen järjestön toimintaa. 1920-luvun merkittävin tapahtuma oli liittojen jakautuminen vielä pienemmiksi. Jo vuonna 1922 alkoi tyttöjen ja poikien erillistoiminta. Viimeistään tuolloin kaikissa liitoissa oli erilliset osastot kummallekin sukupuolelle. Virallinen ero tapahtui vasta vuonna 1925, jolloin vuosikokouksessa päätettiin perustaa Suomen Partiotyttöliitto ja Suomen Partioaikainliitto. Ruotsinkielisissä liitoissa vastaava eroaminen tapahtui vasta 1929. Vapaassa liitossa eroamista ei vielä tapahtunut, vaan tyttöjen ja poikien yhteistyö jatkui. Vapaassa liitossa virallinen ero tapahtui vasta 1950-luvulla. 1920-luvulla tapahtui myös ikäkausiryhmien jakautuminen. Tyttöjen tonttutoiminta alkoi vuonna 1925. Sen ohjelma perustui pääasiassa satuihin ja englanninkielisiin ohjelmiin. Sekä tonttu- että poikien sudenpentutoiminta oli tuolloin vielä vähäistä ja ne yleistyivät vasta seuraavalla vuosikymmenellä. 1927 ilmestyi B-P:n teos "Rovering to Success", joka kertoi vaeltajatoiminnasta jo partioiden ylittäneille. Tämäkin toimintamuoto yleistyi vasta 1930-luvulla. Vuonna 1921 päätettiin perustaa ensimmäiset partiopiirit. Järjestely ei kumminkaan toiminut kunnolla, vaan se uusittiin vuonna 1927, jolloin luotiin koko maan kattava piirijärjestelmä. Syntyi yhdeksän piiriä, joille jokaiselle valittiin oma piiripäällikkönsä.

1930-luvulla tulivat seurakunnat myös hyvin voimakkaasti mukaan partiotyöhön. Kirkolliset piirit perustivat yhteistyössä NMKY:n kanssa uuden partioliiton. Se halusi korostaa ja tehostaa partion uskontokasvatusta. Uusi liitto otti käyttöön sinisen partiopaidan, jonka avulla se erottui yleisestä ruskeasta linjasta. Nyt Suomessa oli seitsemän erilaista ja itsenäistä partioliittoa. 1938 nimitys partiojärjestö korvattiin sanalla lippukunta. Myös sudenpentutoiminta vaihtoi nimeä. Alkuperäisen ohjelman perustana ollut tarina Mowglista ja susista korvattiin suomalaisella eräromantiikalla. Suomen sudenpentut eivät siis enää olleet sudenpentuja vaan kolkkapoikia. Kolkkapoikaohjelma perustui pääasiassa Kalevalaan ja Suomen historiaan. Ruotsinkielisissä lippukunnissa sudenpentutoiminta jatkui pidempään sen alkuperäisellä nimellä. Myös osa suomenkielisistä lippukunnista jatkoi sudenpentutoimintaa. Vuonna 1935 julkaistiin tonttutoiminnan ohjekirjanen, joka sisälsi ohjeita toimintaan, leireille

ja muuhun sen kaltaiseen. Vuotta myöhemmin vastaavanlainen opas ilmestyi sudenpentutoimintaan, ei siis kolkkapoikatoimintaan. Myös vaeltajatoiminta yleistyi, kun siihen saatiin ohjeet. Vuosikymmenen kohokohta oli luultavasti vuonna 1933, kun Lady Olave ja Lordi Baden-Powell vierailivat Suomessa. Toinen tapahtuma oli kansainvälinen leiri, joka järjestettiin Kalevalan juhluvuonna 1935. 1930-luvulla myös muut partioliitot saivat piirijakonsa valmiiksi. Talvisodan alkaessa Suomessa oli jo 25 000 partiolaista. Vuonna 1930 lippukuntia oli noin sata, mutta vuonna 1939 määrä oli jo yli kaksinkertainen. Tuolloin lippukuntia oli 550.

Viime vuosikymmenellä alkanut nousukausi päättyi toisen maailmansodan alkaessa. Sotien aikana toiminta muuttui väestönsuojelu-, ilmavalvonta-, sairaala- ja lähettitoiminnan avustamiseksi. Sota oli paha isku partiolle. Partiolaisia kaatui ja yli sata lippukuntaa jäi rajan taakse, joista vain harva siirsi toimintansa ja aloitti uudelleen. Tammikuussa 1941 neljä poikien partioliittoa muodosti uuden yhteisen organisaation kuvaamaan ajan henkeä. Uuden järjestön nimeksi tuli Suomen Partiopoikajärjestö - Finlands Scoutunion. Tyttöillä samanlainen yhdistyminen tapahtui kahta vuotta myöhemmin vuonna 1943. Uuden tyttöjen keskusjärjestön nimeksi tuli Suomen Partiotyttöjärjestö - Finlands Flickscoutunion. Tätä järjestöä oli perustamassa kolme liittoa, eli kaikki muut paitsi tyttöjen ruotsinkielinen liitto, joka sekin liittyi mukaan vuonna 1944. Uudet järjestöt alkoivat heti laatia uusia ohjelma-, koulutus- ja toimintaratkaisuja. Näiden avulla partio pääsi nopeasti jaloilleen sodan loputtua. Pitkien asemasotavaiheiden aikana saatettiin osaksi palautua normaaliin toimintaan. Vaikka lippukuntien ja jäsenten määrä oli rajusti laskenut, se lähti nopeasti nousuun. Jo vuonna 1945 oli sotaa edeltävät lukemat saavutettu. Marttatyttöjen partioliike liittyi Suomen Partiotyttöjärjestöön vuonna 1945 ja Pelastusarmeijan partiopojat liittyivät poikien keskusjärjestöön vuotta myöhemmin. Vaikka uudet keskusjärjestöt olikin perustettu, jäivät vanhat liitot vielä voimaan. Uudet järjestöt alkoivat hoitamaan käytännön tehtäviä. 1950-luvulla jäivät näkyvimmiiksi partiointotapahtumiksi Yrjön päivän paraati ja sen jälkeen vietettävä partioviikko, jotka ovat vieläkin näkyvimpiä partiomuotoja. (Yrjön päivästä lisää luvussa 5.3)

1950-luvulla aloitettiin partiotoiminnan kehittäminen. Koulutusjärjestelmä uusittiin. Tyttöillä vanhan I, II ja III-luokan tutkinnon sijaan tuli vain kaksi tutkintoa, johtajan tutkinto ja kolmiapilatutkinto. Pojilla uudet koulutustasot olivat juuri-, runko-, ja metsäkurssit. Vastuuta koulutuksesta siirrettiin piirien harteille. Myös piiritoimintaa kehitettiin. Tyttö- ja poikajärjestöjen piirien rajat eivät välttämättä olleet samoja. Yhteistyön kannalta yhteiset rajat olivat tärkeitä, joten rajoja samaistettiin. Jäsenliittojen määrä väheni jälleen, kun suomenkieliset liitot: Suomen Partiopoikajärjestö ja Siniset Partiopojat yhdistyivät vuonna 1954 Suomalaiset Partiopojat -liitoksi. 1940-luvulla entiseen Suomen Partiopojat järjestöön liittynyt Pelastusarmeijan poikaliitto siirtyi vapaaseen liittoon. Sekaannuksen lisäämiseksi

kaikki suomenkieliset poikaliitot siirtyivät Suomalaiset Partiopojat -liiton jäseniksi. Näin hajonneen Vapaanliiton ruotsinkieliset jäsenet siirtyivät FSSF:n piiriin. Partiolaisten keski-ikä alkoi laskea, kun kolkkapoika- ja tonttutoiminta yleistyi ja levisi koko Suomeen. Myös poikien vaeltaja- ja tyttöjen tarpojatoiminta yleistyivät. 1950-luvulla partio alkoi levitä myös maaseudulle. Vuosikymmenen lopussa lippukuntia oli noin tuhat ja partiolaisia yli 66 000.

Suomen partioliike täytti 1960-luvulla 50 vuotta. Suomessa elettiin murroksen aikaa. Maa teollistui ja ihmisiä muutti yhä enemmän kaupunkeihin. Partioliike ei pysynyt tämän kehityksen perässä. Nuoriso ei enää osallistunut partio toimintaan ja liikkeen kasvu pysähtyi. Alkoi esiintyä moitteita partion vanhanaikaisuudesta ja poikien ja tyttöjen erosta. Liike sai moitteita myös sisältä päin. Kritiikki huipentui Stadionilla järjestettyyn partion juhluvuoden juhlaan vuonna 1961. Juhlaa värittivät lukuisat mielenosoitusjulisteet, jotka vaativat "fossiilien" eroa ja partioliikkeen uudistumista. Poikajärjestö aloitti uudistamisen vuonna 1969, kun ohjelmaa ja koulutusta uusittiin. Nykyaikaistamisessa syntyneet ideat ja ajatukset toteutuivat vasta 1970-luvulla tyttöjen ja poikien yhdistymisen jälkeen. Tyttö- ja poikajärjestöt aloittivatkin neuvottelut yhdistymisestä vuonna 1969. Yhdistyminenhan oli alkanut jo viime vuosikymmenellä. Vuonna 1960 oli perustettu partiosäätiö tukemaan toimintaa taloudellisesti. Säätiön suurin saavutus oli Partiotalo, joka saatiin käyttöön vuonna 1972.

Vaaditut uudistukset tapahtuivat 1970-luvulla, kun Suomen Partiotytöt -liitto ja Suomen Partiopojat -liitto yhdistyivät vuonna 1972. Uuden keskusjärjestön nimeksi tuli Suomen Partiolaiset - Finlands Scouter, lyhyemmin SP. Vanhat liitot jäivät edelleen virallisesti voimaan, vaikka niiden merkitys olikin vähäinen. Pääasiassa niitä tarvittiin vain omaisuuden ja rahastojen vuoksi. Yhdistymisen jälkeen seurasi joukko suuria uudistuksia. Piirijärjestelmä täytyi uusida, koska tytöillä ja pojilla oli ollut erilainen piirijako. Ensimmäinen yhteispiiri syntyi Hämeeseen vuonna 1973. Seuraavien vuosien aikana saatiin tehtyä yhteinen piirijako. Uuden keskusliiton periaatteeksi hyväksyttiin tasapuolisuus. Tästä johtuen puheenjohtajana toimii vuorotellen mies ja nainen. Myös ohjelma jouduttiin uudistamaan kummallekin yhteiseksi. Uudesta perusohjelmasta eivät kuitenkaan kaikki pitäneet, joten aloitettiin uusi uudistustyö. Risteävät mielipiteet aiheuttivat uudistamisen aikana keskustelua. "Ruskean linjan" edustajat eivät pitäneet uutta järjestelmää hyvänä, vaan laativat oman ohjelmansa ja muut säädökset ja pitivät omia pukujaan. Uudistamisen myötä tulivat siniset partiopuvut niin tytöille kuin pojillekin. Tätä ennen partiolaiset olivat pukeutuneet ruskeisiin partiopukuihin, joihin ruskean linjan edustajat pukeutuivat vieläkin. Tosin Siniset Partiotytöt- ja Pojat olivat aikaisemminkin pitäneet sinisiä asuja. Tytöille ja pojille saatiin myös yhteiset taitomerkkivaatimukset. Johtajakoulutus joutui täydellisen uudistamisen alle. Vanhoista koulutusohjelmista kerättiin parhaat puolet,

joiden pohjalta rakennettiin uusi ohjelma. Joka piiri sai myös omat koulutusorganisaationsa. Lippukuntien innostamiseksi keksittiin erilaisia teemavuosia, joiden odotettiin monipuolistavan toimintaa. 1970-luvun alussa partiolaisia oli 50 000 ja vuosikymmenen lopussa lähes 70 000. Kaiken kaikkiaan yhdistymisen valinta osoittautui oikeaksi ja menestyksekkääksi.

3. Ikäkausiryhmät

3.1. Sudenpennut

Sudenpennut eli "sudarit", ovat partiolaisista nuorimpia, seitsemästä kymmeneen vuotiaita. Jokainen sudenpentu kuuluu laumaan ja yhteen laumaan kuuluu aina ainakin yksi yli 15-vuotias laumanjohtaja ja 10-15 sudenpentua. Lauma kokoontuu aina kerran viikossa ja sudenpennut oppivat omia partiotietoja ja -taitoja leikkien. Viikoittaisen kokoontumisen lisäksi sudenpennut tekevät myös erilaisia retkiä, tutustumiskäyntejä ja he osallistuvat leireille. Laumat muodostavat lippukunnan sudenpentuosaston.

Ajatus erityisesti pienemmille partiolaisille suunnatusta toiminnasta lähti, kun Baden-Powellille alkoi ilmestyä kirjeitä, joissa pienemmät pojat valittivat etteivät päässeet partioon kuten isoveljensä. Ajatuksesta kehittyi uusi partion muoto, jonka avulla myös pienemmät partiolaiset pääsivät mukaan. Toiminta perustui susien kasvattamaan poikaan, Mowgliin. Suomessa Mowglin tarina ja sudenpennut korvattiin kokeilun jälkeen erämaahenkisellä tarinalla kolkkapojista, entisaikojen metsästäjien apupojista. Tuolloin myös tytöille tuli oma satuihin perustuva tonttutoiminta. Nykyisin on taas palattu takaisin sudenpentuihin, joihin kuuluvat nuorimmat tytöt ja pojat. Nykyinen sudarien seikkailuohjelma on sekoitus kumpaakin mallia, uutta ja vanhaa. Ohjelma on "jännittävä" seikkailun muotoon tehty. Sen aikana opitaan tavallisimpia partiotaitoja leikkien ja kilpailujen avulla. Sudenpentuohjelmassa on viisi erilaista vaihetta. Ensimmäisessä, eväät reppuun vaiheessa tutustutaan partioon ja omaan laumaan ja kavereihin. Varsinaiset vaiheet, joita on kolme ovat: pikkuhukka, hukka ja susi. Jokaiseen vaiheeseen kuuluu omat tehtävänsä ja suorituksensa, joiden läpi käymiseen menee noin vuosi. Vaiheiden lisäksi voi suorittaa erilaisia taitomerkkejä. Merkkejä voi suorittaa yksin, kaverin tai koko vartion voimin. Siirtyminen laumasta vartioon on viides vaihe. Vaiheen aikana tutustutaan vartioiden toimintaan ja totutellaan omaan vartioon. Tämä vaihe voi kestää yhdestä kokouksesta kuukauteen. Tutustumisaika vaihtelee lippukuntien tapojen mukaan. Laumanjohtajilla pitäisi olla aikaisempaa kokemusta esimerkiksi vartionjohtajana. Laumanjohtajan peruskurssin käyminen on myös ehtona. Johtajan apuna toimivat aiheeseen liittyvät kirjat, kuten Laumanjohtajan- ja Partionjohtajankäsikirja. Apua saa myös akelalta, lippukunnan sudenpentutoiminnan johtajalta. Sudenpentujen tunnus on: Sudenpentu on reipas ja rehellinen.

3.2. Vartiolaiset

Sudenpentuohjelman jälkeen siirrytään vartioon. Vartiolaiset ovat iältään kymmenestä viiteentoista vuotiaita. Vartiolaiset kuuluvat jokainen omaan vartioonsa, jossa jokaisessa on 4-8 vartiolaista, vartionjohtaja ja hänen apulaisensa eli apulaisvartionjohtaja (VJA tai AVJ). Vartionjohtaja eli VJ on yleensä pari vuotta vartiolaisia vanhempi. Vartiot voivat olla tyttö-, poika- tai sekavartioita. Vartiot muodostavat lippukunnan vartio-osaston.

Vartion toiminta on viikoittaisia kokouksia, retkiä, partiotaitokilpailuja (Pt-kisoja), leirejä ja tempauksia.

Toiminnan sisältö on pääosin partio-ohjelman suorittamista. Vartiolaisten ohjelma rakentuu neljästä vaiheesta. Ensimmäinen vaihe eli lupausmerkki suoritetaan yleensä liityttäessä vartioon, kun tulee seuraava mahdollinen lupausenantotilaisuus. Seuraavat kolme ovat luokkasuorituksia: III-luokka, II-luokka ja I-luokka, joihin jokaiseen kuuluu noin 30 tehtävää. Jokaisen vaiheen suorittamiseen menee noin vuosi ehkä enemmänkin. I-luokan suorittamiseen menee yleensä kaksi vuotta. Jokaisessa vaiheessa on kaikille yhteisiä tehtäviä ja vapaavalintaisia taitomerkkejä. Vuoden aikana opitut taidot joutuvat koetukselle riihityksessä, joka on eräänlainen leikkimielisesti tai hiukan totisemmin suoritettu koe. Riihitykseen kuuluu yleensä suunnistus rastilta toiselle ja annettujen tehtävien suorittaminen hyväksytysti, että saataisiin sopiva pistemäärä, jolla riihitys läpäistäisiin. Riihityksen läpäisevä pistemäärä riippuu usein lippukunnasta, eli saamalla puolet tai 75% maksimipisteistä voi läpäistä riihityksen.

Vartionjohtajan kurssit ovat VJ-kurssi ja VJ-jatkokurssi, joita järjestävät piirit, mutta myös jotkut lippukunnat kouluttavat itse omat vartionjohtajansa. Kurssien lisäksi on VJ:lle olemassa vihjepäiviä, joita järjestetään piirissä pari kertaa vuodessa. Päivillä saa apua ja uusia ideoita vartion johtamiseen. VJ:n apuna toimii myös vartionjohtajanneuvosto eli lyhyemmin VJN vartio, johon kaikki lippukunnan vartionjohtajat ja AVJ:t kuuluvat. Erilaisia VJN:n toimintatapoja on yhtä monta kuin lippukuntiaakin. Se toimii pääasiallisesti tiedotustilaisuutena ja joskus kerrataan tietoja ja taitoja, jotka ovat ehkä unohtuneet ja joita tarvitaan vartion kokouksissa. VJN:ssä voidaan myös suorittaa I-luokkaa. VJN:ä johtaa sampo, joka samalla johtaa koko lippukunnan vartiotoimintaa. Vartiotoiminta alkoi ensimmäisenä ja se on edelleen koko partiotoiminnan sydän.

3.3. Vaeltajat

Vaeltajat ovat kaikista vanhimpia partiolaisia. Vaeltajat ovat yli 15-vuotiaita, jotka eivät enää varsinaisesti ole mukana johtajatoiminnassa. Hyvin usein kaikki lippukunnan

vaeltajat kuuluvat samaan vaeltajaryhmään, jolla ei ole varsinaista ohjaajaa vaan vaeltajat itse ohjaavat ryhmäänsä. Vaeltajaohjelma antaa ohjeita ryhmän toimintaan, mutta ei aseta tiukkoja suorituksia. Ohjelma antaa pelkän esimerkin ja vaeltajaryhmän toiminta onkin kaikin puolin vapaata. Sen perusajatus on se, että vaeltajat suunnittelevat ja tekevät itse erilaisia projekteja. Apuna on Vaeltajan toimintakansio ja JOIN eli vaeltajien toimintaverkosto. Jos lippukuntaa uhkaa johtajapula, niin saattaa joku rohkea vaeltaja lupautua johtajaksi. Joskus taas johtajia on liikaa ja näin vaeltajaryhmän koko kasvaa. Vaeltajatoiminnan johtajana toimii Valtermanni, joka toimii myös vaeltajaryhmän tukena.

4. Järjestöt

4.1. Maailmanjärjestöt

4.1.1. WAGGS

WAGGS eli Partiotyttöjen Maailmanliitto "The World Association of Girl Guides and Girl Scouts". WAGGS on vapaaehtoisuuteen perustuva kasvatusjärjestö.

Jäsenjärjestöt ovat poliittisesti sitoutumattomia. Jäsenyys on vapaaehtoista sekä avointa kaikille tytöille uskontoon, rotuun tai kansallisuuteen katsomatta. WAGGS:iin kuuluu 135 jäsenjärjestöä ja sen jäsenmäärä on noin 9,3 miljoonaa. Maantieteellisesti maailmanjärjestö toimii neljällä alueella.

WAGGS tukee jäsenjärjestöjään näiden pyrkiessä toteuttamaan partioliikkeen päämääriä ja tavoitteita, sekä rohkaisee ystävyyteen yli rajojen. Järjestö järjestää myös kansainvälisiä kokouksia, koulutustilaisuuksia ja seminaareja ympäri maailman.

Partiotyttöjen maailmanliiton tunnus on kultainen kolmiapila sinisellä pohjalla. Kultainen apila on aurinko, joka loistaa siniseltä taivaalta. Apilanlehdyköissä olevat tähdet muistuttavat partiolupauksesta ja -laista. Lehtisuoni on kompassineula, joka osoittaa oikeaan suuntaan, ylöspäin. Merkin alapäässä on kuvattuna tuli, rakkauden liekki. Kuva tunnuksesta liitteessä 3.

Olave Centre, maailmantoimisto, sijaitsee Lontoossa ja on saanut nimensä B-P:n vaimon Lady Olaven mukaan. Toimiston tarkoitus on toimia maailmanliiton ylläpitäjänä ja yhteyksien hoitajana. Sen henkilökunta on hyvin värikästä ja kansainvälistä. Toimistossa työt tehdään WAGGS:n virallisilla kielillä: englannilla, ranskalla ja espanjalla. Seitsemän kertaa vuodessa ilmestyvän tiedotuslehden "Our World News" julkaisusta huolehtii myös toimisto. Kaikille järjestömaille yhteinen juhlapäivä on muistelempäivä 22.2, joka on Lordi ja Lady Baden-Powellin yhteinen syntymäpäivä.

4.1.2. WOSM

WOSM eli Partiopoikien Maailmanjärjestö "World Organization of the Scout Movement"

WOSM on WAGGS:n tapaan vapaaehtoinen, ei-poliittinen, kaikille avoin kasvatusjärjestö, joka on tarkoitettu nuorille, jotka haluavat kehittyä fyysisesti, henkisesti, sosiaalisesti ja hengellisessä elämässä. Keinona itsensä kehittämiseen käytetään kaikille pienryhmätoimintaa ja toimintaa luonnossa.

Partiopoikajärjestöjä sijaitsee 142:ssa maassa ja jäsenmäärä on noin 25 miljoonaa. Kaikilla jäsenjärjestöillä on jäsenyydessä sama asema. Maailmanjärjestö jakautuu viiteen alueeseen ja jokaisella alueella on oma komiteansa ja toimistonsa. Toimiston tehtävänä on toimia WOSM:n sihteeristönä ja huolehtia Maailmankonferenssin ja Maailmankomitean sille antamista tehtävistä. Maailmankonferenssi on järjestön korkein päättävä elin, eräänlainen yleiskokous. Konferenssi valitsee Maailmankomitean, joka on järjestön toimeenpaneva elin. Maailman toimistossa on henkilökuntaa noin 30 henkeä ja työt hoidetaan WOSM:n virallisilla kielillä eli englannilla ja ranskalla. Lisäksi toimisto julkaisee lehteä "World Scouting News", joka ilmestyy kerran kuussa.

Maailmanjamboree, englanniksi World Scout jamboree, on joka neljäs vuosi järjestettävä maailmanlaajuinen suurleiri, jolle tavallisesti osallistuu noin 10 000 - 20 000 osallistujaa. Normaalisti tytöt pääsevät myös mukaan.

Partiopoikien Maailmanjärjestön Partiolilja-merkki on väriltään lila-vaaleanvioletti. Valkoinen edustaa puhtautta ja lila johtajuutta ja toisen ihmisen auttamista. Liljan kolme terälehteä edustavat partiolupauksen kolmea pääkohtaa, viisisakaraiset tähdet taas uskollisuutta ja tietoa. Ympäröivä köysi merimiessolmuineen symboloi maailmanlaajuisesta partiopoikien yhteyttä. Aiemmin liljaa olivat käyttäneet keskiajan ritarit. B-P:stä tämä sopi hyvin myös partiolaisten tunnuksiksi. Nykyään liljaa saa nähdä mitä oudoimmissa tilanteissa. Kuva tunnuksesta liitteessä 4.

4.2 Suomen Partiolaiset ry

Suomen Partiolaiset on saanut nykyisen muotonsa 70-luvulla, jolloin tyttö- ja poikajärjestöt yhdistyivät yhdeksi järjestöksi. Suomen Partiolaiset on Suomessa ainoa toimiva keskusyksikkö, eli periaatteessa kaikki Suomen partiolaiset kuuluvat siihen. Keskusjärjestö julkaisee myös kuusi kertaa vuodessa ilmestyvää Partio-lehteä. Muita lehtiä ovat esimerkiksi Vartionjohtaja- ja Partionjohtaja-lehti.

Suomen Partiolaiset ry kuuluu molempiin WAGGS:iin ja WOSM:iin, koska maassamme kaikki toiminta on saman katon alla. Suomen Partiolaisten keskustoimisto, Partiotalo, toimii Helsingissä. Sieltä käsin hoidetaan kaikki hallintoon, talouteen ja tiedotukseen liittyvät tehtävät. Partiotalossa pidetään myös yllä jäsenrekisteriä, hoidetaan yhteyksiä ulkomaille ja julkaistaan Partio- ja Partionjohtaja lehtiä. Myös vuosittainen adventtikalenterin teko kuuluu Partiotalon tehtäviin.

4.3 Partiopiirit

Keskusjärjestö, Suomen Partiolaiset ry, on jaettu 18 partiopiiriin. Jokainen lippukunta kuuluu johonkin partiopiiriin. Piirijako myötäilee maakuntajakoa muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta. Yksittäiset piirit järjestävät kursseja, kilpailuja, leirejä ja muita partiotapahtumia.

Piirit julkaisevat myös piirilehteä, joka Etelä-Karjalan partiolaisilla on nimeltään Heimoviesti ja ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehdissä ilmoitetaan tulevista tapahtumista ja julkaistaan kirjoituksia leireistä ja kursseista ja muista tapahtumista.

Partiopiirien tunnuksia liitteessä 5 ja Partiopiirien rajoista lisää liitteessä 6.

4.4 lippukunnat

Lippukunta muodostuu monista osista. Lippukuntaa johtaa lippukunnanjohtaja, jonka valitsee lippukunnan hallitus eli päättävä elin. Lippukunnan selkärankaa ovat kuitenkin sudenpentu-, vartio-, ja vaeltaja-osastot. Vartio-osasto toimii suurimpana ja näkyvimpänä osastona ja se toimiikin koko lippukunnan sydämenä.

Lippukuntien koko voi vaihdella suurestikin, aina 30:stä 500:an. Lippukunta voi olla tyttö-, poika- tai sekalippukunta. yhteensä niitä on Suomessa noin 900. Osa lippukunnista on erikoistunut meripartiotoimintaan, joten voi sanoa ettei kahta samanlaista lippukuntaa ole. Osa lippukunnista julkaisee omaa lippukuntalehteä ja hoitaa itse oman johtaja koulutuksensa, joko yksin tai toisen lippukunnan kanssa yhdessä.

Lippukunnilla on oma taustayhteisö ja useimmiten se on seurakunta. Myös erilaiset vanhempainyhdistykset, kannatusyhdistykset voivat olla partiotoiminnan tukena.

5. Partiotavat

5.1 Tervehdykset

Yleensä partiolaiset tervehtivät kolmella sormella viemällä käden otsalle tai olkapään tasalle. Tuolloin peukalo pitää pikkusormen alhaalla ja loput kolme sormea ovat suorina. Kohotetut kolme sormea muistuttavat partiolaisia Jumalan, lähimmäisen, isänmaan ja ihmiskunnan rakastamisesta, muiden auttamisesta ja partioihanteiden toteuttamisesta elämässä. Peukalon ja pikkusormen muodostama ympyrä yhdistää kuvaannollisesti kaikki maailman partiolaiset. Peukalo pikkusormen päällä merkitsee sitä, että isompi suojelee pienempäänsä. Poikkeuksen tervehdykseen tekee sudenpentujen tervehdys. He tervehtivät kohottamalla vain kaksi sormea, jolloin myös nimetön on peukalon alla. Oikealla kädellä tervehtimistä Baden-Powell selitti seuraavasti: "Entisinä aikoina miehillä oli oikeus kantaa asetta, ja kohdatessa heillä oli tapana kohotta oikea kätensä ylös osoittaakseen, ettei heillä ollut siinä asetta ja että he kohtaisivat ystävinä. Samoin tekivät aseistautuneet miehet tavatessaan puolustuskyvyttömän henkilön tai naisen."

Tervehdittäessä oikealla kädellä partiolaiset kättelevät toisiaan vasemmalla kädellä, riippumatta siitä onko kyseessä partiotapahtuma ja ovatko kättelijät partioasuissa. Vasemmalla kädellä kätteleminen B-P omaksui Afrikasta tutustuessaan sikäläisiin zuluheimoihin. Soturit kantoivat kilpeään vasemmassa kädessä ja keihästä oikeassa. Tervehdittäessä he laskivat suojaavan kilven alas ja tervehtivät toisiaan vasemmalla kädellä. Näin laskeessaan suojansa zulusoturit osoittivat luottamusta. Vasemmalla kädellä kätteleminen juontaa myös siitä, että se on lähempänä sydäntä. Partiotervehdykset ovat aina samat partiolaisten tavatessa maasta tai ajasta riippumatta.

5.2 Partiopuku ja -merkit

Normaalin partiolaisen pukuun kuuluvat yleensä seuraavat asiat: partiopaita, baretti, partiohuivi ja -vyö. Jokaisella lippukunnalla on erilaiset huivit, niissä käytetään usein lippukunnan tunnusta. Partiohuivia käytetään aina partiopuvun kanssa ja myös silloin, kun "viralliset" eivät ole yllä (Esimerkiksi vartion kokouksissa.).

Ulkomailla suomalaiset partiolaiset käyttävät aina sinistä, valkoreunaista edustushuivia. Lupausmerkin saa nimensä mukaisesti annettuaan partiolupauksen. Työillä lupausmerkki on partiopuseron oikeaan taskuun kiinnitettävä metallimerkki, jossa on Partiotyttöjen Maailmanliiton tunnus (Liite 3). Poikien lupausmerkki on Partiopikien Maailmanliiton tunnus (Liite 4), joka kiinnitetään vasempaan hihaan. Lupaus-, luokka- ja taitomerkit kiinnitetään partiopuseroon pysyvästi. Kankaiset osallistumismerkit pidetään paidassa tapahtumavuoden loppuun, metallisia voidaan pitää vyössä aina (leiri- ja tapahtumamerkit).

Luokkamerkki saadaan riihityksen jälkeen eli sitten, kun suoritettavana ollut luokka on valmis. III-luokan merkki on hopeinen Suomen Partiolaisten tunnus. II-luokan merkissä, "Kimin hymyssä", lukee "Ole valmis". I-luokan merkissä on partiolilja ja sen päällä Suomen leijona. Luokkamerkit kiinnitetään partiopaidan vasempaan taskuun. Taitomerkit ovat kankaisia ja ne kiinnitetään partiopaidan oikeaan hihaan.

Partiopaidan napitus voi olla joko kultainen tai sininen, riippuen siitä onko puvun pitäjä meripartiolainen vai ei. Meripartiolaisilla on paidassaan kultaiset ankkurinapit ja maapartiolaisilla tummansiniset napit, joissa on Suomen Partiolaisten tunnus.

Tavallisten merkkien lisäksi on erityisiä partiomerkkejä, joilla palkitaan henkilö, joka on antanut huomattavasti suuremman työpanoksen kuin olisi pitänyt. Useat ansiomerkit perustettiin vasta järjestöjen yhdistymisen jälkeen, mutta myös monet vanhoista ansiomerkeistä ovat edelleen jaossa. Tällaisia merkkejä ovat esimerkiksi II ja I luokan Mannerheim-soljet. II-luokan solki on myös useimmiten myönnetty ansiomerkki. Merkit kiinnitetään joko vasempaan tai oikeaan taskuun tai sen yläpuolelle.

5.3 Juhlapäivät

Ainoat juhlapäivät, jotka varsinaisesti ovat vakiintuneet partiojuhlapäiviksi ovat Muistelemisspäivä ja Pyhän Yrjänän päivä. Helmikuun 22. päivänä vietettävä muistelemisspäivä on yhteinen syntymäpäivä sekä Lori Baden-Powellin, joka syntyi 22.2.1857, että Lady Olaven, joka syntyi samana päivänä vuonna 1889. Päivä tunnetaan myös B-P:n päivänä. Tuona päivänä partiolaiset muistavat erityisesti muiden maiden partiolaisia. Vaikeissa oloissa toimivaa partiotoimintaa varten kerätään rahaa auttamista varten. Rahaa kerätään Partiotyttöjen Maailmanliiton muistelemisspäivärahastoon sekä Partiopoikien Maailmanliiton Scout Universal Fund rahastoon.

Pyhän Yrjänän päivää vietetään 23. helmikuuta. Usein partioviikko päättyy tuohon päivään. Viikolla on tapana, että kaikki partiolaiset pukeutuvat partioasuun. Usein tällä viikolla pidetään partiojuhlia ja -paraateja, jaetaan partiokunniamerkkejä ja tehdään partiotyötä muutenkin tunnetuksi. Itse päivä juontuu siitä, kun ritari Yrjänä surmasi pientä kaupunkia terrorisoineen lohikäärmeen. B-P valitsi hänet partiolaisten suojelupyhimykseksi, koska Yrjänä oli ainoa pyhimys, joka oli kuulunut ratsuväkeen.

6. Tiivistelmä ja yhteenveto

Toivottavasti tutkielma nyt selvensi joitakin asioita. Ainakin itse opin paljon kirjoittaessani tätä tutkielmaa (Kai se onkin tarkoitus?). Historiasta en tiennyt paljoakaan, mutta toisaalta historia saattaa olla kaikista sotkuisin osio johtuen siitä, kun itse menin monta kertaa sekaisin sitä kirjoittaessani. Kaikkea tärkeää tämä tutkielma ei varmaankaan sisällä, mutta nyt on niin helpottunut olo siitä, että tämä työ on viimein valmis. Tutkielmaan ei oikein voinut kirjoittaa sitä tunnelmaa mitä on olla partiossa. Retkillä ja leireillä olo, yhdessä tekeminen, ystävät ja kaikki muu sellainen on vaan jotain, mitä ei helposti kuvata sanoin.

Lähteet

Blomster, Salme. 1994. Partiolaisen käsikirja. Partiokirja Oy. Hämeenlinna

Hillcount, William ja Baden-Powell Olave. 1992. Baden-Powell Sankarin kaksi elämää. partiokirja ry. Jyväskylä

Rissa Kaisa. 1985. Partio 75 vuotta. Gummerus Oy. Hämeenlinna

Tolin, Veikko. 1987. 80 vuotta partiointia. Partiokirja Oy. Hämeenlinna

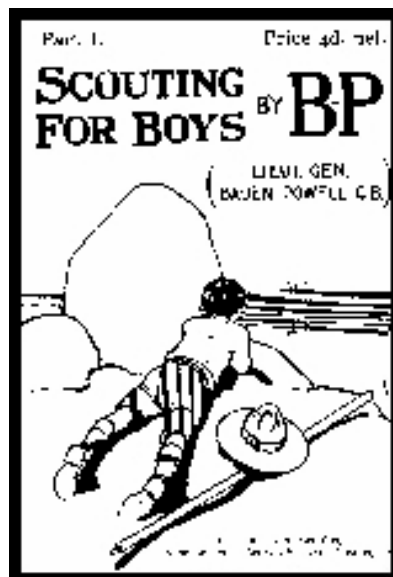
1997. Vartionjohtajan käsikirja. Oy Partio Scout Ab. Hämeenlinna

Netti: <http://www.partio.fi> - Suomen Partiolaiset - Finlands Scouter ry. (viralliset kotisivut)

Liitteet

Liite 1 Kuva B-P:stä, joka paljastettiin jamboree-leirillä 1929 Arrowe Parkissa

Liite 2 B-P:n kirjoittama kirja

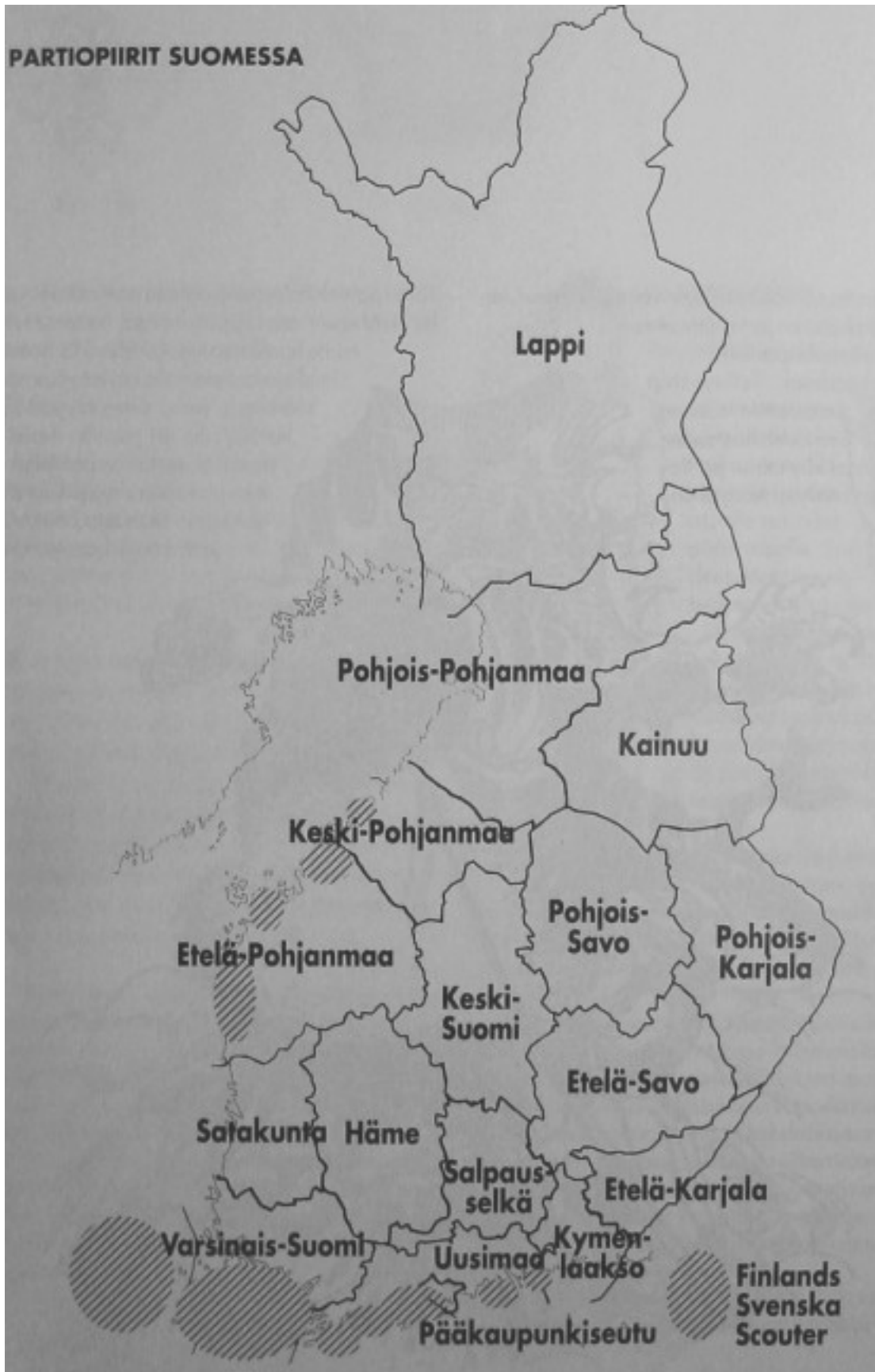
Liite 3 WAGGS tunnus

Liite 4 WOSM tunnus

Liite 5 Partiopiirien tunnuksia

Liite 6 Partiopiirit suomessa